

OPAZIL SEM LUČ

Marin Sorescu

Opazil sem na zemlji luč
In sem rodil se tudi jaz,
Da videl bi, kaj še gradite.

Ste vsi zdravi? Vsi pri moči?
In kako kaj z vašo srečo?

Hvala, ni mi treba odgovoriti.
Nimam časa za odgovore,
Razen če bi imel ga za postavljanje vprašanj.

Toda tukaj mi je vseč.
Toplo je, lepo je
In toliko svetlobe je, da
Trava rase.

In, glejte, to dekle
Me gleda s svojo dušo...
Ne daj motiti se z ljubeznijo do mene, draga.

Vendar bi želel, da bi tvoja
Roka mi prinesla črno kavo.
Rad bi, da bi znala mi pripraviti jo
Grenko.

TA VODA...

Ta voda, polna vab,
Vseh mogočih vab
V najlepših barvah.

Mi drugi, ribe,
Plavamo med njimi
Tako hitro,
Da se zdi, kot da smo hrupni.

Naš največji sen je v tem,
Da bi požrli eno od teh vab,
Najimenoitnejšo seveda.

Glavó natrpamo si s srečo,
Z upanjem,
Naposled še s čim lepim
In kak hip nato opazimo omamljeni,
Da naša voda je odtekla.

O ribič,
Ki visoko v bregu čakaš,
Dovoli nam, da jasno vidimo vsaj svojo pot
Do vabe.
Ne zastiraj nam je
S senco svojih nog.

VSAK HIP

Grigore Hagiú

Vsak hip dotaknem se popolnosti,
velika groza me preplavi in jaz
prelijem jo, pusteč ji le obliko,
medtem ko jedro zre naprej, nenehno
menjaje svoj obraz, da upiralo
bi se življenju, ki me preizkuša

potem zavem se na visokem pragu,
da bi se obdržal, se spustim v globino —
in najdem sredi lepega večera,
podobno kot se objamejo drevesa,
da pod prividom listov zazvonijo
njih trda, zgubana semenska zrna